

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul V.

București.

No. 8.

PREGĂTIREA NECESARĂ.

Colportajul ca pregătire pentru lucrarea de predicare.

Tinerii găsesc în colportaj una din cele mai bune ocazii de a câștiga însușirile necesare pentru lucrarea de predicare. Să meargă în sale și'n orașe spre a vinde cărți, cari conțin adevărul pentru acest timp. În această lucrare vor găsi ocaziunea de a roși cuvinte de viață, și sămânța adevărului, pe care o seamănă va răsări și va aduce fructe. Prin legăturile lor cu lumea și prin prezentarea cărților noastre ei își vor aduna experiențe, pe cari nu le-ar putea câștiga nici când prin predicare.

Dacă linerii merg la colportaj cu dorința fierbinte de a ajuta semenilor lor, atunci ca urmare a străduințelor lor se va strânge un seceriș pentru Domnul. Atunci ei pot să meargă ca misionari în afară spre a vesti adevărul, rugându-se necontenit pentru o mai puternică lumină și pentru conducerea Spiritului Sfânt, ca ei să poată și să rostească la vreme potrivită cuvinte pentru cei osteniți. Să se folosească de orice prilej pentru a face fapte de amabilitate și bunătate, amintindu-și că ei fac vizite pentru Domnul.

Toți, cari doresc o ocaziune de a servi ca adevărați predicatori, și cari voesc să se predea lui Dumnezeu fără rezerve, vor găsi în colportaj ocaziune de a vorbi despre multe lucruri relativ la viața viitoare nemuritoare. Experiențele astfel câștigate vor fi de cea mai mare valoare pentru predicatorul începător.

Nu mai prin tovarășia Spiritului Sfânt, atât bărbați cât și femei, vor deveni capabili pentru a fi păstori ai turmii lui Dumnezeu. Cullivând cu plăcere gândul că Hristos este tovarășul lor, în mijlocul celor mai grele experiențe și probe, ei vor simți o temere sfântă și o sărbătorească

bucurie. Ei vor învăța să se roage în timpul lucrului. Se vor exercita să aibă răbdare, prietenie, bunătate și spirit de ajutorare. Ei vor practica adevărata creșlinească curtenie, gândind că Hristos, Tovarășul lor, nu are plăcere de cuvinte sau simțiminte aspre și neprietenoase. Vorbirea lor va fi curățită; puterea de a vorbi va fi socolită ca un dar prețios, care le este împrumutat pentru o lucrare înaltă și sfântă.

Reprezentantul omenesc va învăța să reprezinte pe Tovarășul dumnezeesc, cu care el este întovărășit. Celui Sfânt, și nevăzut, el li va dovedi respect și venerațiune, fiindcă el poartă jugul Său și învață purtarea Lui curată și sfântă. Cine crede în acest dumnezeesc Asistent se va desvoltă, va crește; el va fi înarmat cu putere spre a îmbrăca solia adevărului cu o sfântă frumusețe. „Mărturii“, Vol. VI, pag. 322.

Silșiți-vă tinerilor să cunoașteți pe Domnul, și veți simți că El se ivește ca frumoasele „zori ale dimineții“. (Osea 6, 3). Căutați neîncetat să vă desăvârșiți pe voi înșivă. Căutați cu seriozitate strânsa legătură cu Mântuitorul. Trăiți prin credința în Hristos. Faceți lucrarea pe care a făcut-o El. Trăiți pentru salvarea sufletelor, pentru cari El Și-a dat viața. Căutați să ajutați în orice chip pe toți aceia, cu cari veniți în contact... Vorbiți cu Fratele vostru mai mare, care va desăvârși pregătirea voastră, „poruncă peste poruncă, învățătură peste învățătură, puțin aci, puțin acolo“. (Isa. 28, 10). Strânsa legătură cu Acela, care S'a dat pe Sine ca jertfă spre a salvă o lume pierdută, va face din voi slujitori plăcuți ai lui Hristos. „Mărturii“, Vol. VI, pag. 416.

Studiul Bibliei este necesar pentru destoinicie.

Acei tineri, cari doresc să se dedice în lucrarea de predicare sau cari au și făcând aceasta, trebuie să fie bine familiarizați cu orice lanț al istoriei profetice și cu orice învățătură dată de Hristos. Înțelepciunea sau priceperea prinde putere, se desvoltă și se ascute prin întrebuintarea ei activă. Trebuie să lucreze, căci dacă nu, slăbește. El trebuie educat să gândească, să-și facă obiceiul de a gândi căci altfel va pierde mult din facultatea sa de a gândi. Tânărul predicator să se lupte cu temele cele mai grele ale Cuvântului lui Dumnezeu, și atunci mintea lui va fi pe deplin deșteptată. Dacă el cercetează cu stăruință marile adevăruri ale Sfintei Scripturi, el va deveni capabil să înă predică, cari conțin o solie clară și holărită, și cari vor ajuta ascultătorilor să aleagă calea cea dreaptă.

Un predicator care se aventurează să învețe pe alții adevărul, în timp ce el are numai o spoială de cunoștință a Cuvântului lui Dumnezeu, întristează Spiritul Sfânt. Inșă, cine începe cu cunoștinși simple și spune ceea ce el știe, căutând în același timp să lărgescă cunoștințele sale, acela va deveni în stare să facă o mare lucrare. Cu cât adună mai multă lumină în sufletul său personal, cu atât mai mult va putea să împartă altora lumină cerească.

În lucrarea de predicare nu trebuie să se dea pe față nici o slăbiciune. Solia adevărului, pe care noi o vestim, este atotputernică. Inșă mulți predicatori nu-și ocupă mintea cu tema de a cerceta lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Dacă ei doresc să devină puternici în slujba lor, și să câștige experiențe, cari i-ar face destoinici să ajute și altora, atunci trebuie să învingă deprinderea de a fi leneși la cugetare. Faceți ca să se consacre cu toată inima în lucrarea de a cerceta Scriptura, și le va veni o nouă putere. Ceva dumnezeesc vine și se unește cu ostentivele omenești când sufletul însetează după Dumnezeu; inima doritoare poate să zică: „Fii liniștit suflete al meu în Dumnezeu, căci El este nădejdea mea”. (Ps. 62, 5).

Predicatorii, cari voesc să lucreze cu succes la salvarea sufletelor trebuie să fie cercetători ai Bibliei și bărbați ai rugăciunii. Este un păcat să fii neglijent în studiul Cuvântului, când încerci să învești pe alții acest Cuvânt. Cine cunoaște valoarea sufletelor, știe, că pentru el Isus este prea primejdios de a fi întârzierilor în

progresul său în ce privește știința dumnezească și deaceea el fuge la stânca adevărului, spre a primi înțelepciune, cunoștință, și putere, spre a face lucrurile lui Dumnezeu. El nu este liniștit până ce nu a primit ungera de sus.

Când slujitorul lui Hristos își face din Cuvântul lui Dumnezeu un tovarăș sta-tornic, el câștigă tot mai multă capabilitate de a lucra, înaintând neconștient în cunoștință, el devine tot mai capabil să reprezinte pe Hristos. El este întârit în credință și poate da necredincioșilor o dovadă despre plinitura darului și a iubirii, cum este în Hristos. Mintea sa este o visterie din care el poate lua spre a îngriji de nevoile altora. Prin lucrarea Sfântului Spirit adevărul va fi imprimat în simțământul lui, și toți cari primesc adevărul dela el și pentru cari el va da seama într-o zi, vor fi foarte binecuvântați. Cine se învrednicește în acest chip pentru lucrarea de predicare, aceluia îi este asigurată răsplătirea, care este făgăduită acelor cari au întors multe suflete la dreptate.

Cetirea lucrărilor tratând despre credința noastră, cetirea argumetelor, aduse de pana altora, este un foarte bun și însemnat ajutor, înșă acestea nu dau spiritului cea mai mare tărie. Biblia este cea mai bună carte din lume pentru a da cultură intelectuală. Studiarea ei dă valoare minții, memoria se înărește și înțelegerea se ascute mai mult decât prin studiarea altor subiecte, cuprinse de filosofia omenească. Marile învățături, pe cari le relatează Sfânta Scripură, simplitatea demnă cu care ea le tratează, lumina, pe carea o aruncă asupra problemelor mari ale vieții, aduce priceperii putere și tărie.

Cine vrea să rămână credincios lui Hristos în marea luptă, care ne stă înainte, trebuie să pătrundă mai adânc decât păreri și învățăturile omenești. Solia mea către predicatorii bătrâni și tineri este: Țineți cu zel orele voastre de rugăciune, studiu biblic și cercetare de sine. Consacrați o parte din fiecare zi pentru a cerceta în Scripturi și pentru a cultivă legătura cu Dumnezeu, și așa veți câștiga puteri spirituale și veți crește în darul lui Dumnezeu. Numai El singur vă poate umple cu aspirații nobile, și poate formă caracterul vostru după modelul cel dumnezeesc. Apropiati-vă mai mult de El prin rugăciuni serioase și atunci El va umple inimile voastre cu intențiuni înalte și sfinte, cu o dorință adâncă și sinceră după curățenia și claritatea cugetelor.

(Urmare la pag. 119).

Secretarul Comunității.

Secretarul comunității are una din slujbele cele mai însemnate în comunitate, și una din cele mai grele. Pușini își dau seama cât de mult depinde de buna administrare a îndatoririlor ce revin secretarului unei comunități.

Secretarul este ales pe termen de un an. În comunitățile mari, se alege și un secretar-ajutor. Secretarul comunității este secretarul tuturor adunărilor administrative ale comunității, și trebuie să fie rapoarte corecte despre toate aceste adunări. Dacă dintr'un motiv oarecare secretarul comunității trebuie să lipsească dela oarecare adunări, el trebuie să aranjeze cu ajutorul său, ca acela să fie prezent și să ia însemnările cuvenite.

Aceste însemnări trebuie scrise în „Registru Comunității”, arătându-se data și persoanele prezente precum și hotărârile luate. Secretarul va mai ține seamă și va face listă de diferite înșărcinări date la diferite persoane, sau comitele de persoane sau delegații, dând scris apoi conducătorilor acestor delegații numele persoanelor ce vor lucra cu ei și lucrul ce au de făcut.

Acest „Registru al Comunității” să aibă spațiu îndestulător pentru scrierea rapoartelor comunității. O parte să fie rezervată pentru lista membrilor, având coloanele necesare spre a se arăta când și cum a fost primirea sau plecarea membrilor, fiind de asemenea loc și pentru scurte explicații acolo unde e nevoie. Această listă trebuie să fie ținută curată și la zi. Această listă trebuie să arate totdeauna situația membrilor.

Secretarul nu are puterea de a scrie sau de a șterge vreun nume din lista co-

munității dacă nu s'a votat de comunitate. Nu se pot scrie sau șterge nume din registru numai pe cuvântul comitetului comunității. Trebuie să existe totdeauna un vot al comunității pentru scrierea sau ștergerea unui nume din registrul de membri.

De obicei se face către secretar cererea pentru scrisoare de recomandare în caz de mutare în altă comunitate, precum această cerere se poate face și către presbiter. Secretarul trebuie să prezinte presbiterului toate cererile adresate lui.

Toate scrisorile de recomandare dela alte comunități sau răspunsurile de primire se adresează secretarului și el trebuie să le prezinte cât mai curând presbiterului. Fie că e vorba de plecarea unui membru sau de primirea lui, presbiterul va face cunoscut acest lucru comitetului comunității pentru aprobare. Cererea este prezentată apoi comunității, măsurile definitive luându-se pește o săptămână.

La scrisorile de recomandare venite dela alte comunități, secretarul va completa imediat formularul adăugat la scrisoare și-l va înapoiă îndată secretarului comunității de unde a venit scrisoarea. El va înregistra apoi numele la locul cuvenit în registrul de membri, scriind în coloana respectivă data și felul primirii.

Dacă cererea pentru recomandare către o altă comunitate a fost votată de comunitate, secretarul va face îndată o scrisoare de recomandare pe formulare speciale ce se pot procura prin conferință, și se va trimite prin poștă secretarului comunității la care membrul s'a mutat. Adresa secretarilor din conferință se poate obține prin secretarul conferinței, tot el fiind acela ce poate da informații și cu privire la comunitățile din alte conferințe.

Când se fac scrisori de recomandare pentru o familie, să nu scriți: „Fratele G. V. Simionescu, Sora Ruxandra G. Simionescu și copiii”. Multe încurcături vor fi înlăturate, dacă s'ar face câte o scrisoare deosebită pentru fiecare persoană ce se mută; dar în orice caz, numele întreg și bine scris, al persoanei ce se mută trebuie să fie pus în scrisoare.

Scrisoarea nu se va da în mână membrului care se mută, ci se va trimite direct secretarului comunității la care acest membru se duce.

(Urmare dela pag. 118).

O adevărată cunoaștere a Bibliei poate fi câștigată numai prin ajutorul aceluși Spirit prin care a fost dat Cuvântul. Și pentru a-l putea cunoaște, trebuie să trăim printr'ânsul. Tot ceace poruncește Cuvântul lui Dumnezeu, să facem. Tot ce făgăduiește, să cerem. Vieța ce se află într'ânsul este vieța, care prin puterea lui, trebuie să o trăim. Numai atunci când Biblia este astfel ținută poate să fie cercetată cu succes. — „Educație”, p. 189.

„Slujitorii Evangheliei” p. 96—100.

În orice caz însă persoanelor ce merg în alta localităţi unde nu sunt cunoscuţi li se poate da o „scrisoare de călătorie“. Această scrisoare este o scrisoare de introducere, recomandând pe acel membru ca fiind vrednic de stima fraţilor şi soroţilor de acolo. Aceasta nu va servi ca scrisoare de recomandare pentru mutare. Nu va fi scrisă pe formularele obişnuite de recomandare, ci pe hârtie de scrisoare obişnuită. Dacă un membru se mută în apropierea unei comunităţi la care poate merge, atunci scrisoarea de recomandare va fi trimisă acelei comunităţi, dar dacă în apropierea acelui loc nu se află comunitate, scrisoarea de recomandare va fi trimisă secretarului conferinţei pentru a fi trecut între membrii răspândiţi ai conferinţei.

Secretarul nu va şterge din registru pe cei mutaţi până când nu primeşte răspunsul dela secretarul comunităţii către care s'a făcut recomandarea. O scrisoare de recomandare e valabilă pentru trei luni. Dacă nu se primeşte altele de primire până la un timp care s'ar socoti că ar fi îndestulător, secretarul va trimite o scrisoare prin care va cere informaţii asupra întâzierii.

În cazul că se ivesc greutăţi la primirea unui membru, sau la acordarea unei scrisori de recomandare pentru că un membru să treacă în altă comunitate, este bine ca să se ceară sfat dela preşedintele conferinţei. Un membru nu poate fi niciodată mutat în altă comunitate dacă nu poate fi recomandat „cordial“ ceea ce vrea să zică „situaţia lui este bună, aşă cum trebuie“ în comunitate. Nu pot fi niciodată votate scrisori de mutare fără o cerere din partea membrului. Se întâmplă că din cauza unor piedici bărbaţi credincioşi sau femei credincioase au fost reţinuţi de a luă parte la adunările şi serviciul divin al comunităţii, dar aceştia nu trebuie să fie socotiţi ca „retraşi“. Alţii poate că sunt legaţi de rudele lor, şi poate că dau o zecime mică, sau nu dau nici zecime nici daruri; dar din această cauză ei nu trebuie să fie scoşi depe lista membrilor comunităţii. Să fie ştiut, că un membru sau e vrednic să stea scris pe lista membrilor buni, sau nu mai poate să fie scris acolo. Dacă nu, atunci cazul trebuie cercetat cu rugăciune aşă după cum ne învaţă Evanghelia şi membrul acela sau e adus într'o „stare bună“, sau este scos din rândul membrilor comunităţii.

Secretarul trebuie să caute prin corespondenţă a sta în legătură cu membrii ab-

senţi. Trimeteţi-le veşti interesante despre progresul comunităţii, încurajându-i să raporteze în fiecare trimestru. Pentru a face acest lucru, e nevoie ca secretarul să le scrie în fiecare trimestru. Dacă despre un membru nu se mai aude de mai mult ca doi ani, şi dacă situaţia lui este necunoscută, numele trebuie să fie tăiat din registrul de membri, însemnându-se la observaţii: „Situaţia necunoscută“. Secretarul va fi de un mare ajutor pentru presbiterii pentru ţinerea în ordine a registrului de membri.

„Registrul Comunităţii“ va mai cuprinde pe scurt şi diferitele evenimente mai însemnate, servicii deosebite, vizite ale predicatorilor, etc. De pildă: „Fratele Predicator Paulini, preşedintele Uniunii noastre, a vorbit cu ocazia serviciului divin în dimineaţa Sabatului dela 25 lunie asupra „Răsplătirii sfinţilor“. Vizita sa a întârit foarte mult comunitatea noastră“.

Secretarul va completă şi recomandările delegaţilor ce au fost aleşi spre a reprezenta comunitatea la adunarea generală a conferinţei, şi le va trimite din timp secretarului conferinţei. Toate formularele pentru scrisori de recomandare, pentru raport, etc., sunt procurate de conferinţă.

Îndatoria secretarului comunităţii mai e şi aceea de a raportă anumite lucruri la anumite date către conferinţă. E de mare nevoie ca aceste rapoarte să fie trimise la timpul cerut. Informaţiile cerute pentru aceste rapoarte se vor luă dela casier, secretarul misionar al comunităţii, diacon, secretarul şcolii de Sabat, secretarul Tineretului Misionar Voluntar, şi din rapoartele secretarului comunităţii.

Orice informaţie cerută prin formulare trebuie să fie dată. O deosebită atenţie trebuie să se dea rubricii membrilor mutaţi primiţi şi excluşi pentru diferite cauze, aşă după cum se arată în formulare. Secretarul conferinţei trebuie să raporteze trimestrial către secretarul uniunii, şi orice greşală, pierdere din vedere şi întâziere va dăună lucrării ce aceştia trebuie să facă la rândul lor. O deosebită atenţie dată la toate amănuntele arătate în formularele pentru rapoarte va ajută mult la ţinerea unor bune rapoarte cu privire la toată lucrarea.

Stevens.

A apărut
„Incheierea lucrării“
 în ediţie nouă.

Un martir din secolul al XV-lea.

Înainte de a începe cu povestirea acestui eveniment, vreau să fac o mică descriere a orașului în care s'a întâmplat aceasta. El se numește Constanța, în Elveția. Dacă vă veți uita pe harta Elveției, veți vedea că orașul este situat pe stânga lacului cu același nume. El aparține marilor ducate de Baden, deci este un oraș german. A fost fondat în secolul al patrulea după Hristos, de Romani. Aci se mai găsesc palate și edificii în stil gotic, cari datează încă din acele timpuri. Are 40.000 locuitori.

În acest oraș, la castelul Gottleben, în anul 1415 la 6 Iulie a fost omorât un martir. La susnumitul castel fusese pregătit un rug, pe care trebuia să fie ars un om, un om viu! Poate că cineva își închipuie că a fost ars un criminal, sau un om care ar fi meritat această moarte. Nu! Vă înșelați. Omul care trebuia să fie ars, era onest, savant, credincios, un adevărat creștin. Se spune că avea părul blond, fața palidă, cu o fizionomie care arăta pe fața lui, duioșie, blândețe și modestie. Vieța lui a fost grea, dar desăvârșită. El se numește *Ioan Huss*.

Cine a fost Ioan Huss?

Ioan Huss s'a născut în Boemia. Avea părinți săraci, rămânând încă de copil fără tată, dar mama sa i-a putut da o bună educație. A învățat așa de bine la școală, încât a devenit profesor de filosofie la Universitatea din Praga, și predicator la capela numită Bethlehem din Praga, capitala Boemiei. Poate că cineva își pune întrebarea, cum un așa savant să ajungă să fie ars pe rug?

În epoca aceea biserica creștină, nu mai eră ca la începutul primilor creștini. Acum încep supersistițiile catolicismului. Catolicismul pusese mâna aproape pe întreaga lume. Papii se siliau să convingă pe creștini, că numai ei explică Sfânta Scriptură cum trebuie. Preoții catolici adunau bani din popor zicând: „Dați pentru iertarea păcatelor”. Mai spuneau că cine dă bani mai mulți, aceluia i se vor ierta păcate mai multe.

Toate aceste lucruri se întâmplau fiindcă erau doi papi, unul la Roma și altul la Avignon, în Franța. Poporul care înțelegea de Roma ascultă de papa dela Roma; iar

poporul care aparține de Avignon ascultă pe cel din Avignon. Fiecare papă avea superstiții diferite. O parte din popor făcea într'un fel, cealaltă făcea altfel. Așa se explică de ce biserica se află într'o așa stare.

Pentru ca să se pună capăt acestor turburări, împăratul Germaniei, Sigismund, adună un sinod, în care să se hotărască care să fie adevăratul papă. La acest sinod au luat parte prinți, cardinali, episcopi și profesori în număr mare. Deosemena a luat parte și populația orașului în număr de 150.000 suflete.

Ioan Huss împreună cu Ioan Wycleff susțineau că papa să nu se amestece în afacerile statului, ci să vadă numai de biserică. Wycleff mai susținea că preoții să se căsătorească (papa nu îngăduia acest lucru).

Huss își exprimase dorința să împăratului, de a fi lăsat în fața Consiliului pentru ca să se justifice de acuzațiile care i se aduceau. Împăratul îi dăde voie dar la urmă dăde ordin ca să fie închis. Toate cărțile lui Huss fură arse. Chiar el însuși după cum am spus, în ziua de 6 Iulie, a fost ars pe rug, considerat ca eretic. Cenușa sa a fost aruncată în Rin. Se zice că atunci când flăcările înconjurau martirul, o babă alergă și mai aruncă un mănunchiu de nuele la rug. La această vedere, Huss ar fi zis: „O! sfântă prostime”.

El a mers vesel înaintea morții, întemeiând prin sângele său biserica națională din Boemia. Fiind onorat ca un martir, i s'a ridicat un monument în Praga, ca să amintească tuturor curajul lui. Chiar și în sala Consiliului din Constanța, în Elveția se află statuia lui. Astăzi este numărat în rândul martirilor.

de P. P. Paulini, fiul.

ABONAȚI-VĂ

la „Curierul Misionar”.
Cetiți-l și vă va face bine.

Pagina Tineretului.

PERFECTE CUNOȘTINȚE

„Singura ne apărare și siguranță împotriva vicleniilor lui Satan este de a studia cu sârguință Scripturile, să avem o pricepută înțelegere a motivelor credinței noastre, și să îndeplinim la perfecțiune orice datorie cunoscută”.

Review and Herald, 19. 11. 1908.

Singura apărare și siguranță.

„Lucrurile se petreceau în America de Sud”, ne povestește Robert E. Speer. „Călătoriam cu un vapor pe râul Magdalena. Dormiam, când deodată am fost deșteptat de un sgomot făcut de un corp ce cade în apă și de sgomot de pași ce se auziau sus pe covertă. Voci excitate vorbeau, și apoi auzii un strigăt sugrumat, trist: „O hombre!” (pe românește ar veni: O, frate, o, prietene!) apoi un gălgâit de apă, valurile întunecate trecură pe deasupra și se făcū iar liniște. Dimineața am întrebat pe căpitan ce se petrecuse și el ne spuse că un soldat din Columbia dormise sus pe coverta neîngrădită a vaporului, și dormind s'a rostogolit în apă; că nimeni nu l-a văzut; auziseră numai strigătele lui, dar eră prea târziu ca să mai poată fi ajutat”.

Tabloul acesta mișcător lărgindu-se în mintea noastră ajungem să vedem în loc de soldatul din Columbia, frumoasa noastră oștire a tineretului Misionarilor Voluntari. Ei s'au urcat pe marea corabie „Sion” ce plutește pe marea turburată a timpului spre portul ceresc. Dar nu cumva vreunul din ei a adormit pe coverta neîngrădită a bătrânei și plăcutei noastre corăbii? Nu e de ajuns să fim membri ai Comunității, Diriginți de școli de Sabat, instructori sau diriginți de cercuri ale tineretului. Titlul nu mântuiește. Vânturile bat puternic și noi trebuie să fim în gardă.

Nu mai când noi înșine cunoaștem bine adevărul, putem să fim puternici. Ce l-a întărit pe Iosef să-și apere curățenia numelui lui de bărbat? Ce i-a dat lui curaj să înfrunte pedeapsa închisorii dată pe nedrept? Eră faptul că personal cunoștea adevărul care ajunsesse pentru el o putere ce schimbă. David zicea că ascunde cuvântul lui Dumnezeu în inimă ca să nu păcătuiască. Daniel și tovarășii săi s'au înfemeiat pe cunoașterea adevărului, atunci când au vrut să guste mai bine moartea

decât să cedeze în credința și purtarea lor. Ce a făcut pe mulți martiri, patriarhi, profesii, misionari și credincioși să poată rămâne statornici și credincioși să poată rămâne statornici și să facă o mare lucrare, dacă nu adevărul, bine și adânc studiat și cunoscut?

„Numai aceia cari și-au imputernicit mintea prin adevărurile Bibliei vor putea sta în timpul marelui și ultimei lupte. Pentru fiecare în parte va veni un timp de cercetare și de dovedire: Ascultăm noi mai mult de Dumnezeu decât de oameni? Ora hotărîtoare a venit”.—„*Marea Luptă*”, pag. 593.

Pentru motivul acesta și pentru faptul că nici un fânăr Misionar Voluntar nu poate fi un bun câștigător de suflete și salvator pentru alții dacă nu cunoaște adevărurile biblice, invităm pe toți tinerii noștri de pretutindeni, să se înscrie ca membri într'un „Curs de Cunoștinți Perfecte” și să se formeze pe clase sub conducerea persoanelor pricepute căutând a-și aduna perfecte cunoștinți din Biblie și din Istoria denominațională.

La acest curs pot lua parte toți aceia cari vor să-și întărească cunoștințele lor biblice și de istorie denominațională. Se cere ca fiecare să aibă un mic capital de răbdare. Dovedirea cunoștințelor adunate la acest curs se face printr'un examen despre felul căruia vom scri într'un număr viitor. Cine reușește primește un certificat.

În lumea întreagă tineretul advent este preocupat de acest plan și mulți din cei cari astfel cu sârguință și-au adunat cunoștințe au devenit buni și harnici lucrători. Sunt mulți cari nu cunosc adevărul și tu poți să le fii conducător, dacă te pregătești. Tineretul trebuie să fie tare și în această privință. Nu prea șade bine când vrând să explice cuiva un lucru, trebuie să roșești neștiind unde să scri. Ca să știi, te vei osteni puțin, dar face!

Cei cari vor informații să ne scrie.

D. Florea.

Cum merge clasa voastră?

Acum câțiva ani un predicator, cu totul prăpădit de ani, și care-și petrecuse toată viața predicând și vestind Evanghelia prin Munții Stâncoși, a fost invitat să vină la locul predicatorului unei biserici din Illinois.

Soția dirigintei școlii duminicale aflând știrea, propuse soțului său să invite pe bătrânul predicator să se instaleze la ei, și să ocupe camera profetului.

— Negreșii! zise domnul Reynold. La ce oră sosește?

— Sâmbătă la ora 4 după amiază.

— Foarte bine; voi merge în întâmpinarea sa, și ți-l aduc, zise negustorul îndreptându-se spre biroul său.

Și astfel, Sâmbătă la orele 4 după amiază, un bătrân predicator, ursuz și încovoial, scobori din vagon și se văzu întâmpinat de domnul Reynold cu aceste cuvinte:

— Bună ziua, frate. Dumniavoastră sunteți predicatorul de mâine?

— Eu, zise bătrânul.

— Minună! voiți să mergeți la mine, zise cordial negustorul; ne place foarte mult să primim pe predicatori la noi.

Abia pornise și bătrânul evanghelist, încheind jerpelita-i redingotă pentru a se feri de vântul înghețat întrebă:

— Ei bine! frate Reynold, ce faceți d-voastră pentru Domnul Hristos, în acest timp?

— Ei! eu cred că contribui puțin; eu sunt bătrân al bisericii, diriginte al școlii duminicale și instructorul unei clase.

— O! instructor! acesta e lucru bun! Ce fel de clasă aveți?

— O clasă de copii.

— E mult timp de când aveți această clasă?

— În curând, cinci ani.

— Dumnezeu să fie binecuvântat! strigă noul venit; și câți s'au pocăit din elevi?

Domnul Reynold slătui la îndoală, apoi răspunse încet:

— Să spun drept, nu știu.

O umbră de îndoală trecu prin mintea bătrânului. Și cum cei doi oameni intrau în casa negustorului, privindu-l lung în față, îi zise:

— Preîndeși să-mi spunei, domnule Reynold, că sunt 5 ani de când sunteți instructor al unei clase de copii, și că nu știți câți dintre ei s'au pocăit?

— Îmi pare rău, dar nu știu să vă spun, repetă domnul Reynold.

— Atunci să ne rugăm! zise predica-

torul, și, căzând în genuchi alături de cuier, el rugă pe Dumnezeu cu zel să verse spiritul iubirii peste domnul Reynold, și puterea Sfântului Spirit pentru a-i aduce la Hristos. Câteva clipe mai târziu, negustorul, aflându-se singur cu femeia sa, îi zise:

— Mario, n'am plăcere deloc de acest predicator.

— Pentru ce, nu?

— Deabia intrasem în casă când mă făcu să stau în genuchi pe coridor, și începui să se roage pentru mine, ca pentru un nelegiuit!

— Și în ce scop s'a rugat pentru tine? întrebă Doamna Reynold.

— Foarte simplu, pentru că n'am putut să-i spun câți copii din clasa mea erau converșiți.

— Ei bine William, răspunse soția sa, poate că aveți dreptate bătrânul predicator.

Tempul de culcare sosind, domnul Reynold dădu Biblia predicatorului, și îl rugă să facă lectura pentru cultul de seara. Bătrânul deschise Biblia în capitolul 11 din Evanghelia Sfântului Marcu, și ceti dela versetul 24: „Deaceia zic vouă: Toate câte vă rugați și cereți, credeți că ați și primit, și veți avea“.

El se opri, și adresându-se către gazda sa, îi zise:

— Domnule Reynold, acest verset este pentru dumniavoastră; să ne rugăm în această seară pentru cei treisprezece copii ai dumniavoastră.

Ingenuchiară; rugăciuni arzătoare urcau către Dumnezeu, și fiecare merse să se culce, afară de domnul Reynold care nu putea să doarmă. De dimineață, a doua zi, ciocăni la ușă un străin.

— Cine este acolo? întrebă.

— Domnul Reynold, fu răspunsul.

— Cu ce vă pot servi, Domnule Reynold?

— Viu să vă spun, să vă rugați pentru mine; n'am închis ochii toată noaptea, și mi se pare că dacă acești copii nu se convertesc astăzi, mă sinucid.

— Dumnezeu să fie lăudat! zise bătrânul predicator, și îndată cei doi oameni ai noștri au ingenuchiât unul lângă altul, cerând dela Dumnezeu putere de a salva sufletele, și continuând să se roage până ce fură încredințați că Dumnezeu i-a ascultat.

În acea dimineață, domnul Reynold deschise școala Duminicală în modul obișnuit, toți cei treisprezece erau prezenți; dar el eră foarte mâhnit și ochii săi se umplură de lacrimi, cari îl opriră să ce-

caască lățelele.

La sfârșit, punând jos cartea sa, el începu să spună :

— Dragi copii, voiți să mă iertați? Iată sunt 5 ani de când eu vă conduc clasa și niciodată nu v'am rugat să dați inima voastră lui Isus. Ionele, ce zici tu? nu ești tu aproape să te convertești?

Și Ionel răspunse :

— M'am gândit de multe zile, domnule Reynold; negreșit că doresc să servesc pe Domnul Isus Hristos!

— Și tu, Mario nu dorești să dai inima ta lui Isus?

Maria a izbucnit în lacrimi, și a răspuns printră suspine :

— De când suntem în clasă în această dimineață, Domnule Reynold, mă așteptam la întrebarea dumniavoastră.

Și astfel că, în acea zi, unul după altul, toți cei treisprezece s'au întors la Mântuitorul.

Douăsprezece îndemnuri prețioase.

Nu de mult am fost surprins de osebita rândueală ce eră într-o familie numeroasă, mai ales în timpul mesei. Cerând tatălui familiei să-mi explice acest lucru, el îmi arătă o foaie de hârtie ce eră prinsă pe zid. Pe ea se găslau următoarele îndemnuri:

Luptă pentru mai bine.

Tu nu ai de trăit decât o viață! Și s'a sfârșit! Una singură! Vieța aceasta este comoara cea mai sfântă ce s'a încredințat în mâinile tale. E vieța ta, cu schimbătoarele ei împrejurări, cu poțeca ei neumbatată, cu însemnatele ei răspunderi și cu nenumăratele ei prilejuri de a crește. Este vieța ta. E darul dat ție de Dumnezeu. Trebuie să dai însă și tu la rândul tău. Nu poți să o păstrezi pentru tine însuși cum ai voi. Trecând pe cărarea vieței, trebuie să depui acest dar în marea cutie de tribute a timpului. Și cu adevărat, acesta e darul cel mai ales ce poți face lumii, dacă vieța ta este curată și dacă e neegoist devotată aceluia ideal ceresc ce este „mai înalt decât înălțimea pe care o poate ajunge mințea omenească“.

Să ne închipuim că o corabie foarte bine echipată și cu o încărcătură prețioasă și cu un corp de marinari entuziasmați pleacă din port. N'are în vedere nici

1. Inchide întotdeauna ușa după tine, fără a o trânti.

2. Nu strigă, nu sări și nu jucă prin casă.

3. Să nu chemi pe nimeni din capătul de sus al scării, nici dintr'o cameră vecină. Dacă vrei să vorbești cuiva, atunci trebuie să te duci liniștit lângă el.

4. Cu fiecare să vorbești cât se poate mai frumos, dacă vrei ca și el să se poarte tot astfel față de tine.

5. Când iatăl ori mama îți spune să faci sau să nu faci vreun lucru, să nu întrebă niciodată de ce, mai înainte de a fi făcut ceea ce îți spusese.

6. Întotdeauna amintește-ți propriile tale greșeli și păcate, iar nu pe acele ale fraților și surorilor tale.

7. Șterge cu îngrijire noroiul ori zăpada de pe ghele înainte de a intra în casă.

8. Să fii exact la fiecare masă.

9. Nu te așeză la masă sau în salon, cu mâinile murdare ori cu părul în neorânduială.

10. Nu întrerupe niciodată convorbirea, ci așteaptă liniștit până ce îți vine rândul să vorbești.

11. Nu opri purtarea cea bună pentru străini, să fii tot atât de nobil și în casă.

12. Primul, ultimul și singurul prieten al tău intim, să fie mama ta.

„Revue Adventiste“.

un port. Merge așa la adânc. Timpul trece. Încărcătura se strică. Provițiile se sfârșesc. Marinarii mor. Și acum corabia plutește la voia întâmplării în mijlocul oceanului, o spaimă pentru corăbiile ce trec prin apropiere de ea. „Ce vorbe“ zici tu, Da, ar fi prostesc ca o corabie să plece fără să aibă în vedere o țintă de ajuns. Și cu toate acestea aceasta este o tragedie mai mică, dacă o comparăm cu ce se întâmplă acelor tineri cari încep să plutească pe marea turburată a vieții, fără să aibă în minte un anumit port. Poți să-ți închipui o privescătoare mai dureroasă și mai înfricoșătoare decât un tânăr ce are rara posibilitate de a ajunge ceva și fiecare tânăr are această posibilitate plinând așa fără nici o țintă prin viață? El vâslește din lăpeți, dar uită să dea o direcție corăbiei. El duce o viață, dar uită de a face din ea o viață de preț. El este o sfărâmatură primejdioasă pe apa vieții, o primejdie pentru sine însuși și pentru alții.

Când un tânăr se înhamă la un ideal înalt, vieța lui ia altă înfățișare. Un asemenea ideal biruiește obișnuita pulere ce

Intrebuințați rămășițele.

Iată o istorioară veche, care este foarte interesantă din cauza învățaturii pe care o conține. Este povestea unui meșter mozaist (artist care face mozaicuri), care trăia de demult în Italia. Talentul său era foarte apreciat. Artistul se folosea de un băiat care mătura atelierul după ce se sfârșia ziua de lucru. Artistul era foarte mulțumit căci băiatul era foarte conștiincios și liniștit, deaceia îi plăcea să-l aibă mereu.

Într-o zi, copilul se apropiă de stăpânul său, și timid îi ceru voie să strângă rămășițele de sticlă ce cădeau pe pământ.

„Fără îndoială băiatul meu“, îi răspunse stăpânul, „aceste bucăți nu-mi mai folosesc, fă ce vrei cu ele“.

Orșicare ar fi putut observa cum băiatul, seara, examină cu îngrijire bucățelele de sticlă pe cari le găsea, aruncând unele, păstrând pe celelalte. Trecură câțiva ani. Stăpânul uitase ciudata cerere a slujbaşului său. Într-o zi intră într-o odaie care servia de magazie și în care intră foarte rar. Acolo, în mijlocul diferitelor obiecte, se gă-

siă în față o operă de artă incomparabilă, în fața căreia rămase mult de mirare. Nimic din ceceae făcuse până în acea zi nu egală acel lucru.

— Cine este geniul care și-a ascuns capodopera în atelierul meu? întrebă el cu o voce tare.

În acest moment tânărul intră, dar se opri fâslăcit în fața stăpânului său.

— Ce este asta, îi strigă el?

— Oh, domnule, murmură el, vă mai amintiți că mi-ați dat voie să iau toate bucățelele de sticlă pe care le găsesc în atelier?

Aceasta este ceceae am făcut.

— Lucrul tău va avea locul său în noua catedrală! exclamă artistul. Va fi la loc de cinste!

Ați înțeles învățătura? Cum acesți slujitor care avea inimă de artist, și care strângea cu îngrijire toate rămășițele, și cu răbdare făcând un mozaic superb, așa toți putem profita de mici momente, și de ocazii cari se prezintă ici și colo, și dacă lucrăm cu stăruință, căutăm a face cât de mult bine în vleața noastră, atunci, prin harul lui Dumnezeu, vom face în curând o capodoperă.

trage la fund alătea vieți, și înalță pe tineri și pe tinere deasupra marginilor acestei puteri. Ei își fac chipul ca de cremene urmărind idealul lor. Un ideal făcea pe John Knox să se roage: „Dă-mi Scoția sau mor“. E cu adevărat înviorător să întâlnești tineri cari au făcut corp și suflet cu un ideal înalt. Ei se deosebesc așa mult de tipul obișnuit. Ei nu sunt victime ale cinematografului, și nici scalvi ai modelelor. Ecu adevărat o dureroasă tragedie faptul că atâția tineri dorm în aceste curse ale vrăjmașului. Dar căl de încurajator e să știi că sunt tineri tari în toate privințele, ca să se îndepărteze de aceștia înșelăciuni și să trăiască pentru lucrurile alese și bune ce pot fi găsite pretutindeni chiar și în această lume. Iubitul meu, dorești tu să fii un creștin cum nu s'a mai văzut altul,

un Misionar Voluntar ideal? Bine, atunci desemnează în fața ta modelul unei asemenea vieți și croește totul după acest model, timpul tău de recreație, lucrul tău, hainele tale, vorbirea ta, leagă orice pas al vieții tale de idealul tău. Atunci împrejurările vor aduce ocazii de a face lucrare și de a progresa. Ispitele vor fi înfruntate atunci mult mai ușor; tu vei fi mai pe sus de ridicul, nu vei fi strivit de critici și nici nu vei fi îmbătut de lingușiri. Monstrul disperării va fi zăvorit cu un lacăt dublu. Cu ajutorul Aceluia pe care-L slujești, vei fi scăpat de o viață în care să fii legat numai de tine însuși, de o viață neroditoare, și vei fi acel creștin nemăvăzut, cum dorești să ajungi.

Steen Rasmussen.

Programul lucrării misionare în Uniunea Română

pe Trimestrul al III-lea 1925.

*Ora misionară din Septembrie,
dela ora 10, 30 — 11, 30 dimineața.*

1. Cântare.
2. Rugăciune.
3. Raport asupra lucrării misionare din ultima lună.
4. Cântare.
5. Citire din: „Timpul și lucrarea“, pag. 43: „Secretul succesului în lucrare. Incurajarea pentru începători. Răsplata pentru serviciul credincios“.
6. Convorbire prin întrebări și răspunsuri asupra temei: „Secretul în lucrarea misionară“, etc.
7. Istorisirea experiențelor personale de către membri.
8. Cântare.
9. Rugăciune.
10. Strângerea rapoartelor.

Tema: Secretul în lucrarea misionară pentru începători și răsplata serviciului credincios.

1. Care este secretul în lucrarea misionară?

R. Să ne amestecăm printre oameni, să le arătăm simpatie, să le facem serviciu, să le câștigăm încrederea, să plângem cu cei ce plâng, să ne bucurăm cu cei cari se bucură—așa, cum a lucrat Hristos!

2. Ce ocazii să așteptăm pentru a face cunoscută oamenilor vestea mântuirii?

R. Spiritul ne învață, că trebuie să folosim chiar ocazia, când putem găsi oamenii neocupați, la gura sobiei.

3. Care să fie ținta noastră principală, când am găsit un suflet cu care putem vorbi despre mântuire?

R. Să ne facem prieten cu el ca să-i câștigăm inima.

4. La ce se uită mai mult Dumnezeu, când facem o lucrare misionară?

R. La credințioșia cu care lucrăm și la simțirea sau motivul, care ne îndeamnă să facem lucrul.

5. Cum trebuie să folosim munca noastră zilnică, ca să fim buni creștini?

R. Să facem acle de devoțiune, așa ca să jesem cu vieaja noastră o vieajă model, pentru a fi astfel de folos altora spre mântuire.

6. Povestește cum a lucrat în vieaja sa „Harlan Page“ (cestește Pegi).

R. El lucra pentru salvarea semenilor săi în convorbiri particulare și în rugăciuni serioase. La moarte a zis: Totul s'a făcut prin harul lui Dumnezeu, dar eu am mijlocit la mântuirea a peste o sulă de suflete.

7. Cine sunt oamenii cari pot cunoaște adevărata fericire?

R. Numai acei cari își predau vieaja pentru a servi lumii, cum a servit Hristos.

8. Care este răsplata noastră pentru că am lucrat cu Hristos în această lume?

R. Răsplata va fi, că vom putea lucra cu Domnul în lumea viitoare.

9. Ce trebuie să știm noi pentru a avea curaj și răbdare în salvarea oamenilor?

R. Că dacă din o sulă de cazuri reușim cu un suflet să-l câștigăm pentru Hristos, am făcut o faptă nobilă pentru cauza Domnului.

10. Care este adevărata închinare a unui creștin Adventist?

R. Adevărata închinare este să lucreze împreună cu Hristos la salvarea oamenilor.

NOTA:— Se pot formula și altfel de răspunsuri la întrebări, dacă însă nu se va găsi răspunsul nimerit, se va ceti cel formulat, repetându-se de toți în cor. Ținta este ca toți frașii să răspundă în sensul urmării de Spiritul Sfânt.

Toți membrii noștri sunt stăruitor rugați să-și procure cartea „Timpul și Lucrarea“ și s'o cerceteze. Din studiul făcut asupra ei oricare va înfelege motivul pentru care este nevoie de o reformatiune personală în idei și în fapte.

Frașii lucrători și Comitetul Misionar are a se îngriji de felul cum s'a pătruns de comunități spiritul lucrării de față și de progresul realizat în lucrarea misionară, scop unic al Mișcării Advente:

„Ducerea Soliei și salvarea sufletelor“.

Petru Păunescu
Secretarul Uniunii pentru
Misiunea Internă.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 5 — 1 August 1925.

Trimiteră celor doisprezece.

Studia biblic: Mat. 10, 1—23.

Paralele: Marc. 6, 7—13; Luc. 9, 1—6.

De memorizat: „In dar ați primit, in dar să dați”. Mat. 10, 8.

Cei doisprezece apostoli aleși de Isus erau ca o familie în jurul Lui. Mergeau cu El, îl ascultau, și El le răspundea la întrebări. După un timp, începură să dea ajutor în lucrare. Ei aduceau bolnavi la Isus spre a fi vindecați. Căutau pe cei ce erau mai atrași de cuvântul Domnului și mergeau apoi la ei acasă spre a le lămurii Scriptura. Ei luau seama la felul iubitor și prietenos în care Isus se purta față de oameni. Pe calea aceasta ucenicii au învățat să fie lucrători împreună cu Hristos. Acuma a venit timpul ca Isus să-i trimeată la lucru.

Numele celor doisprezece apostoli au fost făcute într-o mică poezioară ca să fie mai ușor de învățat.

Celor doisprezece apostoli
Domnul nume le-a fost dat:
Ioan, Filip, Andrei, Petru
Iacob și Bartolomeu
Matei, Tomă și cu Iacob
Simon și-apoi Zebedeu;
Iar când Iuda se ucise,
Matia, în locul său.

„A chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, și le-a dat putere să scoală afară duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de nepuință. „El le-a spus: „Pe drum, propovăduiți și ziceți: Împărăția cerurilor este aproape! Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. In dar ați primit, in dar să dați”.

Fără îndoială ucenicii se gândiau că trebuie să facă rost de bani și îmbrăcăminte pentru călătoria lor misionară. Dar Isus le zise: „Să nu luați nici aur, nici argint, nici aramă în brățele voastre, nici traisă pentru drum, nici două haine, nici încălțăminte, nici toiaș, căci vrednic este lucrătorul de hrana lui”.

Isus avea mulți prieteni prin sale și pe la țară. Unii dintre ei nu-l văzuseră față, nici nu-l auziseră poate glasul. Oamenii însănoșiți de Isus mergând pela casele lor povestiseră prietenilor lor de cele vă-

zute și auzite. Dacă ucenicii lui Isus ar fi trecut pe la acești oameni, cu siguranță că ei le-ar fi dat și hrană și loc de odihnă. Făcând așa ei ar fi primit o binecuvântare; și eră un lucru bun dacă ei se îngrijeau de acești prețioși ucenici.

Isus le-a spus amănunțit ce aveau de făcut în calea lor. El le-a zis: „In orice cetate sau sat veți intra, să cercetați cine este acolo vrednic și să rămâneți la el până veți pleca. La intrarea voastră în casă, urați-i de bine, și dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar, dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi.

„Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va ascultă cuvintele voastre, să ieșiți din casa sau cetatea aceea, și să scuturați praful de pe picioarele voastre. Adevărat vă spun că, in ziua judecării va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei și Gomorei decât pentru cetatea aceea”. In zilele lui Abraam, Domnul a distrus aceste două cetăți prin foc, din pricină că oamenii erau nelegiuți.

Isus știa că oamenii răi, cari-L urau pe El, urau și pe ucenicii Lui, și ar fi căutat să le facă rău. El zise: „Iată, Eu vă trimet ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbelii. Isus a spus ucenicilor Săi că vor fi duși înaintea regilor și cărmuitorilor, dar că în asemenea împrejurări ei nu trebuie să se inspăimânte. Regii și oamenii mari ai pământului sunt adesea așa de mult dați la treburi și plăceri încât nu au timp să se gândească la împărăția lui Dumnezeu. Domnul a făcut ca unii din credincioșii Săi să fie duși înaintea cărmuitorilor, ca și aceia să cunoască pe Dumnezeu. Isus mângâie pe aceia cari vor trece prin asemenea experiențe prin cuvintele acestea: „Când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați gândindu-vă cum sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela”.

Isus cunoaște toate greutățile ce vor veni asupra poporului Său, și știe că predicarea Evangheliei va aduce neînțelegeri chiar în familii. „Fratele va da la moarte pe frate-său, și tatăl pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinților lor și-i vor omori. Veți fi urâți de toți, din pricina Numelui Meu; dar cine va răbdă până la sfârșit, va fi mântuit”.

Domnul priveghează și se îngrijește de

poporul Său în toate timpurile de întristare și de turburare. Dacă noi suntem tratați rău de alții, trebuie să ne reamintim cuvintele: „Fiți buni unii cu alții, miloși și ierlați-vă unul pe altul, cum v'a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos”. Plăcerea de a fi un copil al lui Dumnezeu și de a ști că Isus și sfinții îngeri sunt cu noi, ajutându-ne să fim oameni credincioși și de treabă, e o plăcere mai mare decât oricare plăcere ne-ar putea da această lume.

Intrebări.

1. Cum au ajuns ucenicii ca o familie a lui Isus?
2. Spune cum se numiau apostolii.
3. Ce lucruri bune trebuia să caute și să ducă la oamenii ucenicii?
4. Ce le-a spus Domnul cu privire la pregătirile pentru călătorie?
5. Unde avea Isus mulți prieteni și cum ar fi primit aceștia pe ucenici?
6. Ce casa trebuia să aleagă ucenicii și cum trebuia să o onoreze?
7. Cum trebuia să se poarte în locul unde nu erau primiți? și de ce?
8. Trebuia să se poarte ucenicii cu înțelepciune pe unde mergeau? Cine vrea ca să-î ajute?
9. Ce știa Domnul Isus că se va întâmpla în locurile unde se predică Evanghelia?
10. Ce face Domnul când fiii Săi sunt în greutăți? Ce cuvinte trebuie să-și amintească ei atunci? Care plăcere este mai mare decât toate?

Lección 6 — 8 August 1925.

Invățătură pentru cei doisprezece.

Studiu biblic: Mat. 10, 24. — Mat. 11, 1.

De memorizat: „Oricine va da de băut unuia din acești mai mici... nu-și va pierde răsplata”. Mat. 10, 42.

Cei doisprezece apostoli fuseseră cu Isus și văzuseră vieța Lui de slujire neegoistă. El n'a făcut nici o minune pentru ușurarea vieții Sale. El trăia numai ca să ajute altora. El a fost tratat rău de către vrăjmașii Săi, dar El era totdeauna iertător și simțitor. Când era gata să-î trimeată pe cei doisprezece, le zise: „Ucenicul nu este mai pe sus de domnul său”.

Ca o încurajare pentru aceia ce ar fi avut să sufere persecuție, Isus zise: „Nu

vă temeți de cei ceucid trupul, dar cari nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă”.

Isus îndreptă luarea aminte la feiul cum Dumnezeu se îngrijește de pasări, ca să dovedească purtarea Lui de grijă pentru copiii Săi; El zise: „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii”.

Aceia cari mărturisesc pe pământ iubirea lor față de Isus, vor fi socotiți ca fiind ai Lui înaintea tronului lui Dumnezeu. „De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri”.

Când unii membri ai unei familii nu cred în Isus, adesea fac vieța grea aceluia dintre ei care crede. Despre unii ca aceștia Isus zice: „Vrăjmașii omului sunt chiar casnicii lui”. Dacă familiile se desbină din cauza Evangheliei, urmașii lui Isus nu trebuie să se dea înapoi de a alege să rămână de partea Domnului. Isus zice: „Cine iubește pe tată sau pe mamă, mai mult decât pe Mine; nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine”.

În zilele acelea poporul Iudeu căută să se scape de stăpânitorii Romani. Acei conducători ai poporului cari s'ar fi luptat contra guvernului roman erau răstigniți de către Romani. Ucenicii văzuseră asemenea arestați cum erau duși spre locul de chin, ducându-și fiecare crucea. De aceea ei înțelegeau ce vrea să înțeleagă Isus prin cuvintele: „Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine”.

Isus zicea: „Cine își va păstra vieța o va pierde; și cine își va pierde vieța, pentru Mine, o va câștiga”. Aceasta înseamnă că acela care ține cu țărnie la viața sa prezentă, ca să o folosească în mod egoist pentru plăcerile și bunul său trai, va pierde vieța veșnică, cu veșnica ei fericire. Cine predă acum vieța sa spre a fi folosită pentru binele altora, așa cum va fi îndrumat de Dumnezeu, va avea vieță veșnică.

Ucenicii lui Isus erau trimiși ca soli ai Lui. De aceea El zise: „Cine vă primește

pe voi Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine; primește pe Cel ce M'a trimis pe Mine. Cine primește un proroc în numele unui proroc, va primi răsplata unui proroc. Pe vremuri, o femeie a primit pe Ilie într'un timp de foamele și l-a primit ca pe un profet al Domnului; ca drept răsplată atât ea cât și fiul ei și profetul au putut să trăească printr'o minune. (1 Regi 17. 10—24). Este o favoare ca cineva să poarte de grije trimișilor lui Dumnezeu.

Cel mai mic fapt de bunătate făcut în numele lui Isus este scris în cer. Isus zice: „Oricine va da de băut numai un pahar de apă rece în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata”.

„După ce a isprăvit de dat învățături la cei doisprezece ucenici ai Săi, Isus a plecat de acolo să învețe pe oameni, și să propovăduască în cetățile lor”.

Intrebări.

1. Ce exemplu de viață văzuseră ucenicii la Domnul Isus? Ce le-a zis înainte de a-i trimite în lucrare?

2. Numai de cine trebuia să se teamă ucenicii?

3. Care lucrare arată marea iubire a lui Dumnezeu față de oameni mai ales?

4. Ce se va întâmpla dacă cineva mărturisește pe Isus sau se leapădă de El?

5. Ce zice Isus despre desbinările din familii?

6. Înțelegeau ucenicii ce vrea Domnul Isus să spună când le vorbiă de purtarea crucii?

7. Ce să facă un creștin în viața lui?

8. Ce făgăduință este dată celor cari primesc pe trimișii Domnului în nume de profet?

9. Pentru cari fapte mici dar bune a făgăduit Isus o răsplată?

10. Ce a făcut Isus când a sfârșit de învățat pe ucenicii Săi?

Lección 7 — 15 August 1925.

Hrănirea celor cinci mii; Isus umblă pe apă.

Studiu biblic: Marc. 6, 30—56.

Paralele: Mat. 14, 14—33; Luc. 9, 10—17; Ion 6, 1—21.

De memorizat: „Indrăsnii, Eu sunt: nu vă temeți!” Mat. 14, 27.

Ce doisprezece se reîntoarseră la Isus

din călătoria lor misionară, și i-au spus tot ce au făcut. Isus și cu cei doisprezece au trecut Lacul Galileii, căutând un loc liniștit unde să se poată odihni de lucrările lor. Dar oamenii i-au văzut când au plecat, și mulți cari nu putuseră trece lacul cu barca au făcut înconjurul lacului și au sosit în locul unde se găsea Isus.

„Când a ieșit din corabie, Isus a văzut mult norod; și l'a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi cari n'aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri. Fiindcă ziua era pe sfârșite, ucenicii s'au apropiat de El, și l-au zis: „Locul acesta este pustiu și ziua este pe sfârșite. Dă-le drumul să se ducă în cătunele și safele dimprejur, ca să-și cumpere pâine, fiindcă n'au ce mânca”. Dar Isus le zise: „N'au nevoie să plece. Dați-le voi să mănânce”.

Atunci ucenicii au zis lui Isus: „Să ne ducem și să cumpărăm pâini de două sute dinari, și să le dăm să mănânce?” Isus le răspunse: „Câte pâini aveți? Duceți-vă și vedeți”. „Unul dintre ucenici, Andrei, fratele lui Simon Petru, l-a zis: „Este aici un băiețel, care are cinci pâni de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?” Isus zise: „Aduceți-le la Mine”.

„Atunci le-a poruncit să-i așeze pe toți, cele-cele, pe iarba verde. Și au șezut jos în cele de câte o sută și cincizeci. El a luat cele cinci pâni și cei doi pești. Și-a ridicat ochii spre cer, și-a rostit binecuvântarea. Apoi a frânt pâinea și le-a dat ucenicilor, ca ei să împartă norodului. Asemenea și cei doi pești, i-a împărțit la toți. Au mâncat toți și s'au săturat”. „Cei ce mâncaseră pâinile erau cinci mii de bărbați”.

„După ce s'au săturat, Isus a zis ucenicilor Săi: „Strângeți fărâmiturile cari au rămas, ca să nu se piardă nimic”. Le-au adunat deci și-au umplut douăsprezece coșuri cu fărâmiturile cari rămăseră din cele cinci pâni de orz, după ce mâncaseră toți”.

Când oamenii văzură minunea, au zis: „Cu adevărat, acesta este prorocul cel așteptat în lume”.

Oamenii erau gata să ia pe Isus și cu forța să-l facă rege. Isus n'ar fi îngăduit acest lucru. El spuse ucenicilor Săi să se urce repede în corabie și să treacă de cealaltă parte. Apoi porunci gloatelelor să se depărteze fiecare pe la casele lor, și nimeni nu îndrăsnă să nu asculte.

„După ce și-a luat rămas bun dela norod, s'a dus în munte, ca să se roage”. Deși ucenicii se suiseră în corabie ca să treacă de cealaltă parte a lacului, erau nemulțumiți că învățătorul lor iubit nu în-

găduise să fie făcut rege, și inimile lor erau pline de supărare.

Ei nu băgară de seamă apropierea unei furtuni mari decât atunci când venise chiar asupra lor. Toți luptau acum ca să nu se înnece corabia. Spre a patra straje din noaptea, pe când se aflau în mijlocul lacului și erau obosiți de mult vâslit, Isus veni la ei, mergând pe apă. La început, ucenicii nu șliau că este Isus, și au fost spăimântați și turburați.

Isus le-a zis îndată: „Indrăsniți, Eu sunt; nu vă temeți!“ „Doamne“, I-a răspuns Petru, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape“. „Vino!“ i-a zis Isus. Petru s'a coborât din corabie și a început să umble pe ape ca să meargă la Isus. Dar, când a văzut că vântul eră tare, s'a temut, și fiindcă începea să se afunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!“

„Indată, Isus a întins mâna, I-a apucat, și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?“ Și după ce a intrat în corabie, a stat vântul. Ceice erau în corabie, a venit de s'au închinat înaintea lui Isus, și I-au zis: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!“

„Când au ieșit din corabie, oamenii au cunoscut îndată pe Isus, au alergat prin toate împrejurimile și au început să aducă pe bolnavi în paturi, prelutindeni pe unde se auzia că eră El. Oriunde intră El, în sate, în cetăți sau cătune, puneau pe bolnivi pe piețe, și-L rugau să le dea voie doar să se atingă de poalele hainei Lui. Și toți câți se atingeau de El erau tămăduiți“.

Intrebări.

1. Pentru ce a trecut Isus iarăș peste lacul Galileii? Cum au arătat oamenii dorința lor de a fi cu Isus?

2. Pentruce aveă Isus milă de oameni? Venind seara ce vorbire a avut loc între Isus și ucenici?

3. Din ce lucru puțin a vrut Isus să sature mulțimea?

4. Cum a făcut Domnul să se sature mulțimea?

5. Când au sfârșit oamenii să mănânce, ce a zis Isus să se facă cu resturile?

6. Văzând această minune ce au vrut oamenii să facă? Cum au fost oprți dela aceasta?

7. Unde a mers singur Isus? Unde au mers ucenicii?

8. Ce primejdie a venit asupra ucenicilor? Când s'a arătat Domnul și ce s'a întâmplat atunci cu ucenicii.

9. Ce a rugat Petru pe Domnul? Ce eră să se întâmple cu el când a pierdut pe Isus din vedere? Cum a strigat Petru?

10. Cum a ajutat Isus pe Petru și ce schimbare s'a făcut când Isus și Petru s'a urcat în corabie? Ce au zis atunci cei doisprezece?

11. Când au ajuns la fărme ce au făcut oamenii cu bolnavii? Cum erau aceștia vindecați?

Lecțiunea 8 — 22 August 1925.

Pâinea vieții.

Studiu biblic: Ioan 6, 22—71.

De memorizat: „Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată“. Ioan 6, 35.

1. Vestea îmulțirii celor cinci pâni și a celor doi pești ca să fie săturată o mare mulțime, se răspândi prin întreaga țară. A doua zi foarte de dimineață, oamenii începură să se adune spre a-L căuta. Fără îndoială că mulți începuseră să gândească, că dacă ar putea fi cu El, n'ar mai avea nevoie să muncească, deoarece El putea face minuni ca să le satisfacă toate nevoile.

Oamenii ce locuiau în jurul lacului Betsaida, aproape de locul unde fusese făcută minunea, se grăbiră să meargă la locul acela unde fusese Isus noaptea trecută. Ei știau că Isus nu plecaseră cu corabia odată cu cei doisprezece ucenici. Dar Isus nu eră acolo, și nici ucenicii, și poporul nu văzu nici o corabie. „Când a văzut poporul că nici Isus, nici ucenicii Lui nu erau acolo, s'au suit și ele în corabiile acelea, și s'au dus la Capernaum să caute pe Isus.“

„Când L-au găsit, dincolo de mare, I-au zis: „Învățătorule când ai venit aici?“ Drept răspuns Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că Mă căutați nu pentrucă ați văzut semne, ci pentrucă ați mâncat din pâinile acestea, și v'ați săsăturat“.

Isus văzu greșeala pe care poporul o făcea gândind numai la hrana pe care ei o doriau, și El doriă să le îndrepteze luarea aminte spre ceea ce trebuia să facă spre a aveă vieață veșnică. El le zise: „Lucrați nu pentru măncarea pieritoare, ci pentru măncarea care rămâne în vieață veșnică, și pe care v'o va da Fiul omului“.

„Ei I-au zis: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?“ Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela,

pe care L-a trimis El⁴. Oamenii aceștia către cari vorbii Isus nu erau păgâni. Erau iudei, urmași ai Izraeliților cari fuseseră scoși afară din Egipt, trecuți prin Marea Roșie, prin pustie, și aduși cu bine în Canaan, unde se aflau ei acum. Ei ziceau că slujesc lui Dumnezeu, și că așteaptă pe Acela pe care El îl va trimite ca împărat al lor.

Cu toate că Isus făcea chiar lucrarea pe care profeții o arătaseră că trebuie să o facă Fiul lui Dumnezeu la venirea Lui pe pământ, oamenii aceștia numai cu mare greutate puteau crede în El. Ei căutau mai mult la ale lor, numind mare ceea ce lumea zicea că e mare. Ei vedeau pe Isus făcând minuni, și se mirau, pentru ce nu le dă El bogății și pentru ce nu-i liberează de vrăjmașii lor, și nu ridică poporul iudeu la cinst și putere.

Când Isus le-a spus că trebuie să creadă în El, ei I-au zis: „Ce semn faci Tu deci, ca să-l vedem, și să credem în Tine? Ce lucrezi Tu? Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris.“ Le-a dat să mănânce pâine din cer.

„Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că Moisi nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărată pâine din cer“. Atunci Isus zise lămurii: „Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămâzi niciodată... Căci M'am pogorât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M'a trimis“.

Isus vrea să-i facă să înțeleagă că la fel cum trebuie să mâncăm pâine pentru a întreține această viață, așa trebuie să credem în El spre a avea viață veșnică. „Iudeii cărteau împotriva Lui pentru că zisese: „Eu sunt pâinea ce s'a pogorât din cer“. Și ziceau: „Oare nu este acesta Isus fiul lui Iosif, pe al cărui tată și mamă îl cunoaștem?“ Cum dar zice El: „Eu m'am pogorât din cer?“

Conducătorii iudeilor își aminteau de copilul născut în staulul din Betleem. Unii dintre ei cunoșteau pe Maria și pe dulgherul Iosif din Nazaret, și râdeau la gândul că unul așa de sărac și umilit să poată fi fiu al lui Dumnezeu.

Isus zise din nou: „Adevărat, adevărat vă spun; că cine crede în Mine, are viață veșnică“. După ce a vorbit aceasta cu oamenii, mulți dintre cei cari îl urmaseră s'au întors înapoi, și nu mai umblau cu El⁵. „Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?“ „Doamne“, I-a zis Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința

că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu“.

Intrebări.

1. Ce începuseră oamenii să creadă când au văzut minunea înmulțirii pâinilor?

2. Cum au dovedit oamenii din jurul Betsaidei că doresc să găsească pe Isus?

3. Când au găsit pe Isus ce întrebare I-au pus ei? Ce le-a răspuns Domnul?

4. Ce greșală făceau acești oameni? Spre care lucru trebuia să lupte spre a avea viață veșnică?

5. Care este lucrarea cerută de Dumnezeu?

6. Ce gândia poporul că trebuie să facă Isus pentru a dovedi că e Fiul lui Dumnezeu?

7. Ce au cerut să facă Isus și ce semne cu privire la mâncare au amintit?

8. Cine a spus Isus, că este El? De unde și ca ce a venit El pe pământ?

9. De ce au început iudeii să murmure? Ce se întrebau unul pe altul?

10. De ce râdeau unii dintre mai mari?

11. Ce cuvinte a repetat Isus? Ce binecuvântare a făgăduit celor cari ar crede? Ce au făcut acum unii din cei cari îl urmaseră?

12. Ce întrebare a pus Isus celor doisprezece? Ce a răspuns Petru?

Lecțiunea 9 — 29 August 1925.

Fiica sirofenicienei; vinderea omului mut și surd.

Studiu biblic: Marc. 7, 24—37.

Parolele: Mat. 15, 21—31.

De memorizat: „Mare este credința ta, faci-ți-se cum voiești“. Mat. 15, 25.

Într'un timp Isus și ucenicii Săi au făcut o călătorie mai lungă ca de obicei. Ei au părăsit orașul Capernaum, unde Isus făcuse atâtea minuni, au trecut prin Galileea și au ajuns la holarul unei țări străine, aproape de marea Mediterană, sau cum eră numită pe atunci Marea Mare.

În țara aceea trăia o femeie care eră foarte mult întristată din pricina fiicei sale, care eră foarte bolnavă. Ea făcea lucruri cari dădea să înțelegi că nu mai e în toate puterile minții. Mama ei încercase pe toate căile cunoscute să o vindece. O duse la zeli păgâni, dar, aceia n'au fost în stare să o ajute.

Poate că vreun călător dusese vestea până prin acea țară despre Vindecătorul minunat dintre Iudei, cari învățase pe oameni și vindecase pe toți cari veniau la El. Această biată femeie doriă din toată inima ei să poată afla pe Isus, și să poată fi ajutat de El.

Când Isus ajunsese la hotarul Tirului și Sidonului, „a intrat într-o casă dorind să nu știe nimeni că este acolo; dar n'a putut să rămână ascuns”. Când femeia află că Isus eră prin apropiere, și-a lăsat casa și a venit de s'a aruncat la picioarele Lui, și-l zise: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac”.

La început Isus „nu i-a răspuns nici un cuvânt”. Deoarece femeia aceasta nu făcea parte din Iudei, ucenicii gândiau că Isus nu trebuie să aibă nimic aface cu ea. Deci ei „s'au apropiat și L-au rugat slăruitor; „Dă-i drumu, căci strigă după noi”. Atunci Isus zise: „Nu este bine să lei pâinea copiilor, și s'o dai la câțel!” Prin „copii” Isus înțelegea Iudei, cari erau poporul ales al lui Dumnezeu. Pâinea erau binecuvântările pe cari Dumnezeu le dă poporului. Femeia aceasta eră păgână, sau cum le ziceau Iudeii, un căine.

Isus doriă să ajute pe această biată femeie, și eră tot așa gata să-i ajute ca și când ar fi fost dintre Iudei. El i-a răspuns așa cum a făcut-o, pentru ca să-i încerce Credința și deasemenea spre a da o învățătură însemnată ucenicilor Săi. Cuvintele Sale ar fi descurajat o persoană mai puțin râvnitoare, dar femeia aceasta dădă un răspuns foarte înțelepțesc. Ea zise: „Da, Doamne, dar și câțelii de sub masă mănâncă din fărâmiturile copiilor”.

„Atunci Isus i-a zis: „Penru vorba aceasta, du-te; a ieșit demonul din fiica-ia”. Și când a intrat femeia în casa ei, a găsit pe copilă culcată în pat”. Câtă bucurie trebuie să fi fost în casa aceea unde fiica eră sănătoasă și în toate mințile; acolo unde mama acum dădea laudă mărirind pe Isus Fiul lui Dumnezeu, iar nu idolii!

Isus plecă apoi din acea parte a Tirului și Sidonului, și se duse în locul acela aproape de lacul Galileii unde El îndepărtase spiritele rele din doi oameni și dăduse voie spiritelor să intre în porci. Oamenii ce fuseseră vindecați duseseră vestea despre Isus la oameni și oamenii erau acum gata să-L asculte după cum pe vremuri, li ceruseră să plece dela ei.

„I-au adus un surd, care vorbea cu anevoie și L-au rugat să-și pună mâinile

peste el. El i-a luat la o parte din norod, i-a pus degetele în urechi, și i-a alfnș limba cu scuipatul Lui. Apoi și-a ridicat ochii către cer, a suspinat și a zis... „Deschide-le!” Indată, i s'au deschis urechile, i s'a deslegat limba și a vorbit foarte deslușit.

Isus le-a poruncit să nu spună nimănu; dar cu cât le porunceă mai mult, cu atât li vesteau mai mult. Ei erau uimiți peste măsură de mult și ziceau: „Toate le face de minune; chiar și pe surzi li face să audă și pe muți să vorbească”.

Intrebări.

1. *Intr'o călătorie mai lungă prin ce țară au trecut Isus și ucenicii Săi, și unde au ajuns?*

2. *Cât de mult doriă acolo o biată femeie să vadă pe Isus și de ce?*

3. *Cât de repede a aflat femeia că Isus a sosit acolo și ce a strigat ea?*

4. *În ce chip curios s'a purtat Isus? Ce gândiau ucenicii? Ce au cerut ei lui Isus să facă? Ce a zis atunci Isus femeii?*

5. *De ce a vorbit astfel femeii? De ce nu a fost ea descurajată, și ce răspuns înțelept a dat?*

6. *Cum a arătat Isus că are milă de ea? Ce s'a întâmplat apoi în casa femeiei? Pe cine onoră ea acum?*

7. *Unde s'a întors apoi Isus? Ce schimbare se făcuse între oameni?*

8. *Ce a făcut Isus cu bolnavul adus de oameni?*

9. *Ce poruncă a dat Isus oamenilor? Ce ziceau oamenii?*

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 6,— Abon. pe un an Lei 60.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.
